

שלושה ראשים בבאר

אנגליה

סמוך לזמן שלטונו של המלך ארתור והשולחן
העגול שלו חי בטירת קולצ'סטר, באנגליה
המזרחית, מלך זקן.
כשהמלך היה בשיא תהילתו מתה אשתו המלכה.
היא השאירה לו את בתו היחידה בת חמש עשרה,

נערה יפה מאוד וטובת לב, שכולם אהבו אותה.

אלא שלמלך האלמן הכיר
אישה אצילה, עשירה
מאוד, גם היא עם בת
אחת, והחליט להתחתן
אתה, למרות שהייתה
זקנה, רעת לב, מכוערת
מאוד, גבנונית, בעלת אף
ארוך ועקום. גם בתה
הייתה מכוערת, רעה
וקנאית כמו אמה.

האם החורגת התייחסה
לבתו של המלך באכזריות

ומיררה לה את החיים. לכן הבת, כשפגשה את
אביה פעם בגן של הטירה, ביקשה לתת לה אישור
ללכת לעולם הרחב, לחפש בו את מזלה.

אבל טעימה. תרצה אולי לטעום?"
"ברצון רב!" ענה הזקן.

הנערה הוציאה את הכל על הסלע והזמינה את
הזקן לאכול. הוא אכל, הודה לה ואחר כך אמר:
"בדרך שלך תתקלי בגדר

חיה בעלת קוצים חדים. קשה
יהיה לך לעבור דרכה. אבל
קחי את המקל הזה, תניפי
אותו שלוש פעמים ואמרי:

'גדר, גדר, תני לי לעבור' והיא
תפתח לפניך. וכשתלכי הלאה
תראי באר. שבי על הדופן

שלה ואז יצאו מהבאר

שלושה ראשים זהובים וידברו אליך, ואת תעשי מה
שיבקשו ממך."

הנסיכה נפרדה מהזקן, אחרי שהבטיחה שתנהג

המלך הסכים לה וביקש מאשתו החדשה לתת
לבתו כל מה שנחוץ לדרך. וזו אכן
נתנה לבתה החורגת שק עם כיור
לחם שחור וחתיכת גבינה יבשה
וגם בקבוק בירה. עלוב היה הדבר
לנסיכה, אך היא קיבלה את
הצידה בלי לומר מילה, הודתה
ויצאה לדרך.

היא הלכה דרך חורשות, יערות

וגאיות ובסוף פגשה באיש זקן שישב על סלע
בכניסה למערה. הוא עצר אותה ואמר:

"בוקר טוב, יפתי! לאן דרכיך?"

"אני הולכת לחפש את מזלי, סבא טוב" ענתה
הנסיכה.

"ומה אצלך בשק ובבקבוק?"

"בשק אצלי לחם וגבינה ובבקבוק בירה, לא חזקה

כפי שהדריך אותה. היא הגיעה לגדר הקוצנית,
הניפה את המקל שלוש פעמים והגדר החיה
נפתחה לפניה.
אחר כך היא הגיעה לבאר והתיישבה על הדופן.
ואז מהבאר יצא ראש זהוב ששר:

"רחצי אותי, סרקי אותי,

"תניחי אותי על החול,

"כדי שאתייבש יפה.

"וכדי שאראה יפה

"למי שעובר לידי.

"טוב" אמרה הנסיכה. היא לקחה את הראש על
ברכיה, סרקה את שערותיו במסרק כסף ואחר כך
שמה אותו על החול הצהוב.
ואז יצא מהבאר ראש שני, ואחריו ראש שלישי,
ושניהם שרו אותו השיר כמו הראשון. הנסיכה
מילאה את בקשותיהם, ואחר כך הוציאה את צידת
הדרך שלה והתחילה לאכול.
ובינתיים הראשים התחילו להתייעץ:
"איזה מתנה ניתן לנערה עבור טוב לבה?"
הראש הראשון אמר:
"אני עושה אותה כה יפה שכל נסיך או מלך, גם
החשוב שבעולם יתאהב בה כשיראה אותה."
והשני אמר:
"ואני נותן לה קול שגם הזמיר לא יוכל להתחרות
בו."
והשלישי אמר:

"והמתנה שלי לא פחות משלכם. היא בת מלך,
והיא תינשא לאיש הגדול מכל שליטי העולם."

אחר כך הם ביקשו להוריד אותם חזרה לבאר.
הנסיכה עשתה כך והלכה הלאה.
מהר מאוד היא ראתה מרחוק מלך צעיר שיחד עם
המלווים שלו בא לצוד ביער. הנסיכה רצתה
להסתתר, אך המלך הרגיש בה, וכשראה כמה היא

יפה ושמע גם את קולה הנפלא, התאהב בה
במקום וביקש שתינשא לו.
לחתן נודע שהיא בת מלך ולכן מיד אחרי החתונה
רצה לבקר את חמו. הזוג הצעיר בא לטירת
קולצ'סטר במרכבה מקושטת בזהב ואבני חן.
המלך הזקן הופתע מאוד כשראה את מזלה הטוב
של בתו, והחתן הצעיר סיפר לו הכל מה שקרה
אתה מאז שעזבה את טירתו של אבא.
כל אנשי חצר המלך שמחו ממזלה הטוב של
הנסיכה שלהם ורק המלכה הרעה ובתה כמעט
ונחנקו מכעס.
חגיגות שמחות, סעודות וריקודים נמשכו שבועיים
ובסוף הזוג הצעיר נסע הביתה, לארמונו של המלך
הצעיר, עם הנדוניה הנדיבה שהמלך הזקן נתן
לבתו.

אחרי שהנסיכה המכוערת, בת המלכה השנייה,
ראתה איך הצליחה האחות החורגת שלה,
החליטה שגם היא תעשה כמוה. היא הודיעה
לאמא שלה שגם היא תלך לחפש את מזלה
והתכוונה לדרך. מובן שאמה ציידה אותה טוב
ויפה. תפרו לה במיוחד בגדים יפים, נתנו לה עוגה
עשירה וצנצנת מרקחת מתוקה וגם בקבוק יין
משובח. עם כל הצידה הזו היא יצאה באותה הדרך
שבה הלכה הנסיכה הראשונה.
כך היא הגיעה גם למערה שלידה ישב האיש הזקן.
"לאן את הולכת, נערת?!" שאל האיש.
"זמה זה עניינך?" ענתה הנערה בגסות.
"זמה יש לך שם בתיק וקנקן?" הוא שאל עוד.
"מה שיש לי - יש לי, ולא בשבילך" ענתה.
"ואולי בכל זאת תכבדי אותי בדבר מה?" ביקש
הזקן בנימוס.

"כל מה שיש לי זה בשבילי. אין לי דברים מיותרים
כדי לפזר בדרך!"
הזקן החמיר את פניו:
"גורל קשה מחכה לך" אמר.
אבל היא המשיכה בדרכה בלי לשים לב לדבריו.
וכך היא הגיעה לגדר החיה הקוצנית. מקום אחד
בגדר נראה לה דליל יותר והיא ניסתה לעבור בו.
אך אז הענפים הקוצניים סגרו עליה וחדרו לבשרה.
רק בקושי הצליחה לצאת מהסבך. ואז התחילה
לחפש מים כדי לרחוץ את הפצעים שלה. היא
הביטה סביב וראתה באר.
כשרק התיישבה על דופן הבאר הופיע מהמים
ראש זהוב והתחיל לשיר:
*"רחצי אותי, סרקי אותי
שימי אותי על החול..."*
אך לא הצליח להמשיך כי הנערה נתנה לו מכה

חזקה ואמרה:

"הה לך רחצה!"

ומיד הופיעו מהבאר גם שני הראשים האחרים
שגם אותם היא קיבלה במכות.

הראשים קפצו על החול והתחילו להתייעץ במה
להעניש את הנסיכה הרעה.

הראש הראשון אמר:

"נכסה את פניה בפצעי צרעת!"

הראש השני אמר:

"נעשה את קולה צרוד כמו מתכת חלודה!"

והראש השלישי החליט:

"היא תינשא לקבצן של הכפר!"

כך החליטו.

והנסיכה המשיכה בדרכה עד שהגיעה לעיירה. היה

זה יום השוק ואנשים רבים התהלכו ברחובות. אך

כשרק ראו את פניה המצולקות ושמעו את קולה

הצרוד התרחקו כולם ממנה. היחידי שנשאר

במקומו היה סנדלר עני.

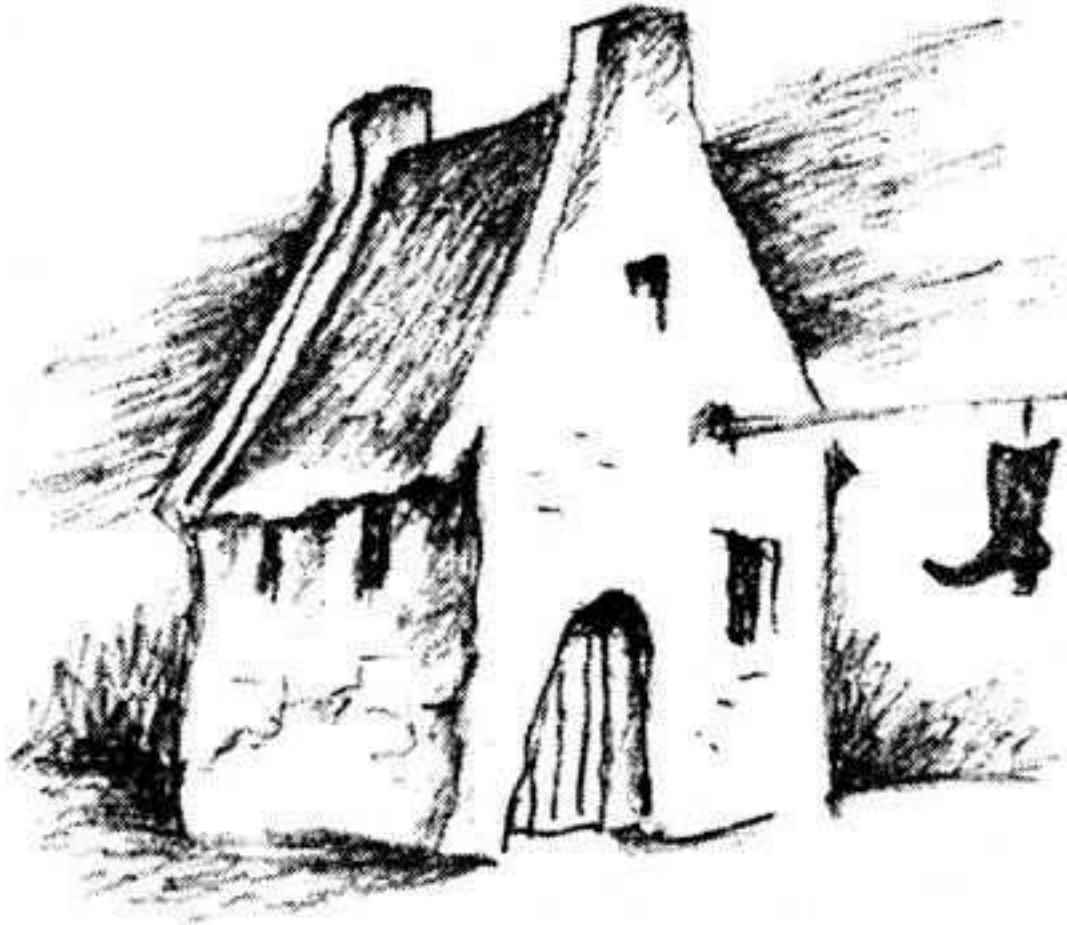
זמן לא רב קודם נזיר מתבודד אחד הזמין אצלו זוג

סנדלים. כסף לא היה לנזיר ולכן בתמורה לסנדלים

הוא נתן לסנדלר פחית משחה נגד פצעי צרעת

וצלוחית שמן נגד צרידות.

הם חזרו לעיירה וחיו שם עוד הרבה שנים – הוא
תפר סנדלים והיא טווה את החוטי התפירה.

הסנדלר ריחם על הנערה המצולקת וצרודה, ניגש
אליה ושאל מי היא.

"אני בת חורגת של מלך קולצ'סטר" ענתה.
"אך, כן" אמר הסנדלר "שמעתי עליך. אבל אם
ארפא את פצעי פניך ואת הקול שלך, תסכימי
להינשא לי?"

"בוודאי!" ענתה "בשמחה רבה."

תוך שבועות ספורים הצליח הסנדלר לרפא אותה
בתכשירים שקיבל מהנזיר, ואפילו ליפות את פניה
ואת קולה. ואחר כך הם יצאו לדרך לטירת
קולצ'סטר.

כשלאמא של הנערה נודע שבתה התחתנה עם
סנדלר עני היא הטביעה את עצמה בנהר מרוב
כעס. והמלך הזקן כל כך שמח שהתפטר ממנה
שנתן לסנדלר כנדוניה מאה לירות סטרלינג, אמנם
בתנאי שהזוג יסתלק ויתרחק כמה שיותר מהטירה.